

Τ Ω Ν Β Α Σ Ι Λ Ι Κ Ω Ν

BIBAIION ΠΡΩΤΟΝ.

BASILICORUM

LIBER I.

ΤΙΤΛΟΣ Α'.

Περὶ τῆς ἀνωτάτω Τριάδος καὶ πίστεως κα-
θολικῆς καὶ περὶ τοῦ μηδένα τολμᾶν περὶ
αὐτῆς δημοσίως ἀμφισβητεῖν.

Οἱ βασιλεῖς Γρατιανός, Ουαλεντινιανός καὶ Θεοδοσίος
αἰώνιοι Ἀγγουστοὶ πρὸς τὸν λαὸν τῆς Κωνσταντινου-
πόλεως.

α'. Χριστιανός ἐστιν ὁ πιστεύων μίαν εἶναι θεό-
τητα ἐν ἰσῇ ἕξουσίᾳ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ
ἁγίου πνεύματος. Ὁ δὲ παρὰ τὰ εἰρημένα δοξάζων
αἰρετικὸς ἐστὶ β).

Πάντας τοὺς δῆμους, οὓς τῆς ἡμετέρας φιλανθρω-
πίας ἰδύνηι τὸ κράτος, ἐν τοιαύτῃ βουλόμεθα θρησκείᾳ
ἀναστρέφεσθαι, ἣν τὸν θεῖον ἀπόστολον Πέτρον παρα-
δεδοκέναι τοῖς Ῥωμαίοις ἢ παρ' αὐτοῦ μέχρι νῦν ἐμ-
φανισθεῖσα λαοκράτεια ἀνακηρύττει· ἣν ἀρχιερεὺς Δάμα-
σος, ὁ καὶ διάδοχος αὐτοῦ δοξάζει καὶ Πέτρος Ἀλεξαν-
δρείας ἐπίσκοπος, ἀνὴρ ἀποστολικῆς ἀγιότητος· τοῦτ'
ἐστὶν β), ἵνα κατὰ τὴν ἀποστολικὴν παράδοσιν καὶ τὴν
εὐαγγελικὴν διδασκαλίαν, πατὴρ καὶ γ) υἱὸς καὶ ἁγίου
πνεύματος δ) μίαν θεότητα ἐν ὁμοίᾳ τε οὐσίᾳ καὶ ἀδιαι-
ρέτῳ τριάδι πιστεύωμεν. Τοῦτω τῷ νόμῳ ἀκολουθοῦν-
τας ε) τὸ τῶν Χριστιανῶν καθολικῶν f) ὄνομα κελεύομεν
ἐνοῦσθαι· τοὺς δὲ λοιποὺς ἀνοήτους καὶ μανιώδεις κα-
ταδικάζομεν, τοὺς τὴν τῶν αἰρετικῶν δογμάτων δυσφη-
μίαν ἀσπαζομένους τῇ θείᾳ πρώτῳ ἐκδικήσει, ἔπειτα
δὲ τῇ ἡμετέρᾳ ῥοπῇ, ἣν ἐξ οὐρανοῦ θεία ἐδόξα εἰλή-
φαιεν, τιμωρίᾳ καθυποβάλλεσθαι. Πῶς δὲ πιστεύειν,
μαθήσῃ ἐν τῇ πέμπτῃ καὶ ἑκτῇ καὶ ἑβδόμῃ διατάξει τοῦ
παρόντος τιτ. τίς ἐστὶν αἰρετικὸς, μαθήσῃ ἐν τῇ πέμπτῃ
τιτ. τοῦ παρόντος βιβ. διατάξει β' καὶ νεαρῇ ρθ'. ε).

TITULUS I.

De summa Trinitate et fide Catholica et ut
nemo de ea publice contendere audeat.

Imppp. Gratianus, Valentinianus et Theodosius semper
Augusti ad populum Constantinopolis.

I. Christianus est, qui credit, unam esse deita- L. 1.
tem sub pari maiestate Patris et Filii et Spiritus san- C. I. 1.
cti. Qui vero contra ea, quae dicta sunt, credit, hae-
reticus est.

Cunctos populos, quos nostrae clementiae regit im-
perium, in tali volumus religione versari, quam divi-
num Apostolum Petrum tradidisse Romanis religio us-
que adhuc ab ipso insinuata declarat: quam Pontifex
Damasus, qui et successor eius est, probat et Petrus,
Alexandriae episcopus, vir apostolicae sanctitatis: hoc
est, ut secundum Apostolicam traditionem Evangeli-
camque doctrinam Patris et Filii et Spiritus sancti unam
deitatem sub pari essentia et indivisa Trinitate creda-
mus. Hanc legem sequentes Christianorum Catholico-
rum nomen iubemus amplecti: reliquos vero dementes
vesanosque damnamus, haereticorum dogmatum infamiam
amplectentes divinae primum vindictae, deinde
etiam motus nostri, quem ex coelesti arbitrio sumsi-
mus, ultioni subiiciendos. Quomodo credendum sit,
cognosces quinta et sexta et septima constitutione praesentis tit. quis sit haereticus, cognosces quinto titulo
huius libr. const. 2. et Novell. CIX.

a) Tota haec periodus: Χριστιανός — ἐστὶν apud Fabrotum quidem legitur; nec vero in Codice Coislino 151. extat. Deest etiam hoc initium in L. 1. C. de summa Trinitate 1. 1. unde colligendum videtur, haec verba esse argumentum a seriore interprete huic constitutioni praepositum. Est et in Synopsi et apud Theod. Hermopolitam, qui pro ὁ δὲ habet ὁ γὰρ. b) Ita Fabr. Cod. Coisl. 151. τουτίσιν. c) καὶ est in Cod. Coisl. 151. deest apud Fabr. d) Cod. Coisl. 151. πνεύματος ἁγίου. e) Ita reposui pro ἀκολουθοῦντες, quod est apud Fabr. f) Ita reposui pro καθολικῶν, quod legitur in editione Fabrotiana. Falsam illam lectionem esse iam suspicatus est Fabrotus in notis ad Collect. Const. ecclesiast. in Voelli et Iustelli Bibl. Iur. Can. veter. T. II. p. 1378. merito, quia et textus latinus habeat: Christianorum Catholicorum nomen. g) Verba πῶς δὲ πιστεύειν — νεαρῇ ρθ'. adduntur in Cod. Coisl. 151. desunt in edit. Fabrot. Licet magis scholii locum obtinere videantur, tamen in Cod. Coisl. sine ulla intermissione et scripturae differentia cum textu coniuncta sunt, ideoque nihil mutandum putavi.

L. 2. β'. Μηδείς τοῖς αἱρετικοῖς τῶν μυστηρίων τόπος
C.I.1. ἀνερχθῶ· μηδέ τις πρὸς τὸ γυνάξαι τῆς παρανόμου
αὐτῶν συναγωγῆς τὴν ἀφροσύνην φανεροῦσθαι πρόφα-
σις. Ἰστοῦσαν δὲ πάντες, καὶ εἰ τὴν διὰ βασιλι-
κῆς ἀντιγραφῆς πρὸς βλάβην ἡδεῖαν^h) ἐκ τοῦ τοιού-
του τρόπου τῶ τῶν ἀνθρώπων γένει ἐπιτευχθῆναι, μὴ
ισχύειν. εἰργάζεσθωσαν πάντων τῶν αἱρετικῶν ἐκ τῶν
ἀθεμίτων συναγελασμῶν οἱ ὄχλοιⁱ). τοῦ ἐνὸς καὶ ἀνω-
τάτω^k) Θεοῦ ἢ Θεῆς πατρὸς δοξασθῆτω^l). Νικαίων
πίστις ἡ πάλαι παρὰ τῶν προπατέρων παραδοθεῖσα καὶ
τῇ Θεῇ καὶ εὐσεβεῖ μαρτυρία τε καὶ τῷ Θεῷ^m) ὅρῳ
βεβαιωθείσα καὶ παραφυλακὴ διηγεῖται διαμενέτω. Ὁ
δὲ τῆς Νικαίων πίστεως καὶ τῆς καθολικῆς θρησκείας
προστάτης καὶ γεωργὸς δεκτός ἐστίν, ὅστις τὸν παντο-
δύναμον Θεὸν καὶ Χριστόν, τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἐνὶ ὀνό-
ματι ὁμολογεῖ, Θεὸν ἐκ Θεοῦ, φῶς ἐκ φωτός, ὃς τὸ
πνεῦμα τὸ ἅγιον τὸ ἐκ τῆς ἀνωτάτω φύσεως πιστεύειⁿ)
καὶ ἀποδέχεται. Μὴ ἀρνεῖσθωσαν οἱ μνησθέντες τῆς
ἀμωμήτου πίστεως τὴν ὁμολογίαν· ἀκμάσοι τῆς αἰδίου
τριάδος ἡ ἀδιαίρετος ὑπόστασις, ἥτις ἐλληνικῶ ὀνόματι
οὐσία τοῖς ὁρθῶς πιστεύουσιν λέγεται. Ταῦτα ἀναμφι-
βάλως ἡμῖν δόγμα, ταῦτα προσκυνήτα. οἱ δὲ οὕτω
μὴ λατρεύοντες παντάσθωσαν τῆς δολίου διαθέσεως,
ἀλλότριον ὄνομα τῆς ἀληθοῦς θρησκείας προσλαμβά-
νουν, καὶ τοῖς ἰδίοις φανερωτέως ἐγκλήμασι σημειού-
σθωσαν, καὶ ἐκ πάντων ἀποκηθέντες τῶν τῆς ἐκκλη-
σίας περιβόλων παντελῶς εἰργάζεσθωσαν μετὰ πάντων τῶν
αἱρετικῶν. Τὰς δὲ ἀθεμίτους πράττειν ἐντὸς τῆς πό-
λεως συναγωγὰς κολούμεν καὶ εἴ τις τῆς θορυβοποιού^o)
πράξεως πειραθῇ^p), καὶ ἀπ' αὐτῶν τῶν τῆς πόλεως
τειχέων τοῦτον ὀλεθριωτάτῳ θύμῳ ἔξωσθῆναι κελεύο-
μεν, ὅπως πᾶσι τοῖς ὁρθοδόξοις ἐπισκόποις τοῖς τὴν
Νικαίων πίστιν κατέχουσιν ἡ καθολικὴ ἐκκλησία ἀπά-
σης τῆς οἰκουμένης ἀποδοθῇ.

L. 3. γ'. Θεσπίζομεν, πάντα, ὅσα Πορφύριος ὑπὸ τῆς
C.I.1. ἐκείνου μακίας ἐλαυνόμενος ἢ ἕτερός τις κατὰ τῆς τῶν
Χριστιανῶν εὐσεβοῦς^q) θρησκείας συνέγραψε, πῶς οἱ φ-
θόροι εὐρισκόμενα πρὸς παραδίδοσθαι. Πάντα γὰρ τὰ
κινούντα τὸν Θεὸν εἰς ὀργὴν συγχρόματα καὶ τὰς ψυχὰς
ἀδικούντα οὐδὲ εἰς ἀκοῆς ἀνθρώπων ἔλθειν βουλόμεθα.
ἔτι Θεσπίζομεν, τοὺς ζηλοῦντας τὴν ἀσεβῆ Νεστορίου
πίστιν ἢ τῇ ἀθεμίτῳ αὐτοῦ διδασκαλίᾳ ἀκολουθοῦντας,
εἰ μὲν ἐπίσκοποι εἴεν ἢ κληρικοί, τῶν ἁγίων ἐκκλη-
σιῶν ἐξβάλλεσθαι· εἰ δὲ λαϊκοί, ἀναθεματίζεσθαι. Ἐξ-
ουσίαν ἔχόντων τῶν βουλομένων ὁρθοδόξων τῶν ἐπο-
μένων τῇ εὐσεβεῖ ἡμῶν νομοθεσίᾳ, δίχα φόβου καὶ
βλάβης δημοσιεύειν αὐτοὺς καὶ ἐλέγχειν. Ἐπειδὴ δὲ
ἦλθεν εἰς τὰς εὐσεβεῖς ἡμῶν ἀκοῆς, ὥς τινες διδασκα-
λίας τινὲς συνέγραψαν καὶ ἐξέδιντο ἀμφιβόλους, καὶ
οὐκ ἀκριβῶς συμφωνούσας τῇ ἐκτεθείσῃ ὁρθοδόξῃ πί-
στι παρὰ τῆς ἁγίας συνόδου τῶν συνεληθόντων ἐν Νι-
καίᾳ καὶ ἐν Ἐφέσῳ ἁγίων πατέρων καὶ Κυρίλλου τοῦ
τῆς εὐσεβοῦς μνήμης τοῦ γεγονότος τῆς μεγάλης Ἀλε-
ξανδρείας πόλεως ἐπισκόπου^r), κελεύομεν, τὰ μὲν γε-
γονότα τοιαῦτα συγχρόματα ἢ πρὸ τούτου, ἢ καὶ νῦν,
ἐπιτίρασθαι, καὶ διαφερόντως τὰ Νεστορίου, καὶ τελείῳ
ἀφανισμῷ παραδίδοσθαι, ὥστε μηδὲ εἰς ἀνάγνωσιν τινος
ἔλθειν· τῶν τοιαῦτα συγχρόματα ἥτοι βιβλία ἔχειν καὶ
ἀναγιγνώσκειν ἀνεχομένων τὴν ἐσχάτην τιμωρίαν ὑφο-
ρῶμένων^s)· τοῦ δὲ λοιποῦ μηδὲν ἐξεῖναι παρὰ τὴν ἐκ-

II. Nullus haereticis mysteriorum locus pateat: nulla
ad exercendam illiciti eorum conventus dementia pat-
teat occasio. Sciant autem omnes, etiamsi occasio
quaedam per fraudem rescripto principali huiusmodi ho-
minum generi concessa fuerit, non valere. Arceantur
cunctorum haereticorum ab illicitis congregationibus tur-
bae: unius et summi Dei numen ubique celebretur. Ni-
caena fides dudum a maioribus tradita et divino et re-
ligioso testimonio et divina sanctione firmata in ob-
servantia perpetua permaneat. Is autem Nicaenae fidei
et Catholicae religionis defensor et cultor accipiendus
est, qui omnipotentem Deum et Christum, Filium Dei
uno nomine confitetur, Deum de Deo, lumen ex lu-
mine, qui Spiritum sanctum ex summo Numine credit
et accipit. Qui initiati sunt, intemeratae fidei profes-
sionem ne negent: vigeat sempiternae Trinitatis indi-
visa substantia, quae graeco verbo οὐσία recte cre-
dentibus dicitur. Haec haud dubie nobis probanda,
haec veneranda sunt. Qui vero ita non credunt, de-
sinant dolosa affectatione alienum verae religionis no-
men assumere et suis apertius criminibus denotentur
et ab omni Ecclesiae limine submoti penitus arceantur
cum omnibus haereticis. Illicitas autem agere intra
urbem congregationes vetamus et si quis facere tumult-
um conetur, ab ipsis etiam urbis moenibus hunc exi-
tiali furore expelli iubemus, ut omnibus orthodoxis
Episcopis, qui Nicaenam fidem servant, Ecclesia Ca-
tholica totius orbis reddatur.

III. Sancimus, ut omnia, quaecunque Porphyrius
suo agitatus furore aut quivis alius contra piam Chri-
stianorum religionem conscripsit, apud quemcunque re-
perta fuerint, igni tradantur. Omnia enim scripta,
quae Deum ad iram movent et animos offendunt, ne
ad aures quidem hominum venire volumus. Praeterea
sancimus, ut, qui affectant impiam Nestorii fidem vel
nefariam eius doctrinam sequuntur, siquidem Episcopi
sint vel clerici, e sanctis Ecclesiis eiiciantur: sin
autem laici, anathemate feriantur: licentiam habentibus
orthodoxis, qui volunt et piam nostram legislationem
sequuntur, sine metu et damno propalare eos et accu-
sare. Quoniam autem pervenit ad pias nostras aures,
quosdam doctrinas conscripsisse et edidisse ambiguas
neque omnino congruas orthodoxae fidei expositae a
sancta Synodo eorum sanctorum patrum, qui Nicaenae
et Ephesi convenerunt et a Cyrilli piae memoriae,
magnae Alexandriae civitatis quondam Episcopo, iu-
bemus, huiusmodi scripta sive antea sive nunc facta
et inprimis ea, quae Nestorii sunt, comburi et per-
fecto interitui tradi, ita ut ne ad cognitionem quidem
alicuius veniant: his, qui huiusmodi scripta vel libros
habere et legere sustinerint, ultimum supplicium ex-
perturis: in futurum autem nemini licere, contra fidem,
sicuti diximus, Nicaenae et Ephesi expositam, dicere
aliquid aut docere.

h) Cod. Coisl. 151. ἡδεῖαν. Parvam epitomen huius constit. habet Theod. Hermopolita. i) verba εἰργάζεσθωσαν — ὄχλοι desunt apud Fabr. E Cod. Coisl. 151. huc reposui. k) Cod. Coisl. 151. ἀνωτάτω. l) Cod. Coisl. 151. δοξασθῆτω. m) τῷ Θεῷ deest in Cod. lau-
dato. n) Cod. Coisl. 151. προϊὼν προσβέβηκε i. e. qui Spiritum sanctum, qui ex summo numine prodit, veneratur. o) Cod. Coisl. 151.
φθοροποιού. p) Idem Cod. πειραθῇ. q) εὐσεβοῦς deest in Cod. Coisl. 151. r) In Cod. Coisl. 151. ἐπισκόπους. Sed litera s rasi
est. s) Haec verba ἐξουσίαν ἔχόντων — ὑφορῶμένων ex Codice Coisl. 151. in quo leguntur, hic inserui. Apud Fabrotum desunt.

τεθεῖσαν ^{τ)} πίστιν, καθάπερ εἰρήκαμεν, τὴν ἐν Νικαίᾳ καὶ ἐν Ἐφέσῳ, λέγειν τι ἢ διδάσκειν.

δ'. Μήτε κληρικὸς, μήτε στρατευόμενος ^{η)} ἄλλης οὐκ ἐκείνου τύχης ὢν περὶ τῆς τῶν Χριστιανῶν πίστεως δημοσίᾳ φιλονεικεῖν ἐπιχειρεῖτω τοῦ λοιποῦ. τοῦτο γὰρ καὶ μεγάλων θορύβων καὶ ἀπιστίας ἐστὶ πρόφασις, καὶ ὕβριν δὲ ποιεῖ τῇ προσκυνήτῃ ^{ν)} συνόδῳ τὸ τὰ παρ' αὐτῆς ἅπασι κεκοιμένα ^{ω)} καὶ ὁρθῶς διατυπωθέντα ἀνακλίνειν καὶ δημοσίᾳ περὶ αὐτῶν φιλονεικεῖν. ταῦτα γὰρ, ὅσα νῦν περὶ τῆς τῶν Χριστιανῶν πίστεως ὑπὸ τῶν συνελεθόντων ἐν Χαλκηδόνι κατὰ τὴν ἡμετέραν κέλευσιν ἱερῶς ὠρίσθη, κατὰ τὰς ἀποστολικὰς ἐκθέσεις καὶ τὰς διδασκαλίας τῶν ἁγίων τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτώ ^{ξ)} πατέρων καὶ τῶν ἐκατὸν πενήντα διωρισμένα εἶναι δεδήλωται. κατὰ δὲ τῶν καταφρονούντων τοῦ νόμου τοῦτου τιμωρία οὐκ ἐπιλείπει, ἐπειδὴ οὐ μόνον κατὰ τῆς ὁρθῆς ἐκτεθείσης πίστεως ἐκτείνονται, ἀλλὰ καὶ Ἰουδαίους καὶ ἀπίστοις ἐκ τοῦ τοιοῦτου ὁμήρου βεβηλοῦσι τὰ σεβάσματα μυστήρια. τοιγαροῦν, ἐὰν κληρικὸς ἢ ὁ δημοσίως ^{υ)} φιλονεικεῖν περὶ τῆς εὐσεβείας τολμῶν, τοῦ τόγματος τῶν κληρικῶν ἀποκινεῖται. εἰ δὲ στρατεύεται, τῆς ζώνης γυμνοῦται. οἱ δὲ λοιποὶ τῷ τοιοῦτῳ ἐγκλήματι ἐνεχόμενοι, εἰ μὲν ἐλεύθεροί εἰσιν, ἐκ ταύτης τῆς ἱερωτάτης πόλεως ἐξορίζονται. ἰσχυρὸν ^{ζ)} δὲ τῇ καταδικαστικῇ καὶ ταῖς ὑπομολογούμεναις τιμωρίαις ἐποκέσσονται. εἰ δὲ δοῦλοι, χαλεπωτέραις τιμωρίαις κολάζονται.

ε'. Τῆς ὁρθῆς καὶ ἀμωμήτου πίστεως, ἥνπερ κηρύττει ἡ ἁγία τοῦ Θεοῦ καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ ἐκκλησία, κατ' οὐδένα τρόπον καινισμὸν δεξιμένης, ἀκολουθοῦντες ἡμεῖς τοῖς τῶν ἁγίων ἀποστόλων καὶ τῶν μετ' ἐκείνων διαπρεφάντων ^{ζζ)} ἐν ταῖς ἁγίαις τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίαις διδάσκειν ^{α)}, δίκαιον φηθήμεν, ἅπασιν ποιῆσαι φανερόν, ὅπως ἔχομεν περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος, ἀκολουθοῦντες τῇ παραδόσει καὶ ὁμολογίᾳ τῆς ἁγίας τοῦ Θεοῦ καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας. πιστεύοντες γὰρ εἰς πατέρα καὶ υἱὸν καὶ ἅγιον πνεῦμα, μίαν οὐσίαν ἐν τρισὶν ὑποστάσεσι προσκυνοῦμεν, μίαν Θεότητα, μίαν δόξαν, τριάδα ὁμοούσιον. ἐπ' ἐσχάτων δὲ τῶν ἡμερῶν ὁμολογοῦμεν τὸν μονογενῆ υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν ἐκ Θεοῦ Θεόν, τὸν πρὸ αἰώνων καὶ ἀχρόνως ἐκ τοῦ πατρὸς γεννηθέντα, τὸν συνάδιον τῷ πατρί, τόν, ἔξ οὗ τὰ πάντα καὶ δι' οὗ τὰ πάντα, κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν, σαρκωθῆναι ἐκ πνεύματος ἁγίου καὶ τῆς ἁγίας ^{β)} ἐνδόξου ἀπαρθένου καὶ θεοτόκου Μαρίας, καὶ ἐνανθρωπήσαι, σταυρὸν τε ὑπομεῖναι, ταφῆναι τε ^{γ)} καὶ ἀναστῆναι τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ. ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ τὰ τε θαύματα καὶ τὰ πάθη, ἅπερ ἐκουσίως ἰπέμεινε σαρκί, γινώσκοντες. οὐ γὰρ ἄλλον τὸν Θεὸν λόγον καὶ ἄλλον τὸν Χριστὸν ἐπιστάμεθα, ἀλλ' ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν ὁμοούσιον τῷ πατρί κατὰ τὴν θεότητα καὶ ὁμοούσιον ἡμῖν κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα. ἔμεινε γὰρ τριάς ἡ τριάς καὶ σαρκωθέντος τοῦ ἐνός τῆς τριάδος Θεοῦ λόγον. οὔτε γὰρ τετάρτου προσώπου προσθήκην ἐπιδέχεται ἡ ἁγία τριάς. τούτων τοίνυν οὕτως ἐχόντων, ἀναθεματίζομεν πᾶσαν αἵρεσιν. ἑξαίρετως δὲ Νεστόριον τὸν ἀνθρωπολάτρεν, τὸν διακρούοντα τὸν ἑνα κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ Θεὸν ἡμῶν, καὶ μὴ ὁμολογοῦντα κυρίως καὶ κατ' ἄλ-

IV. Neque clericus, neque militans vel qui alterius conditionis est, de fide Christiana publice contendere audeat in posterum. Hoc enim magnorum tumultuum et perfidiae occasio est et iniuriam facit reverendissimae Synodo, si quis semel ab ea iudicata et recte definita revolverit et publice de his contenderit. Quaecunque enim nunc de fide Christianorum ab iis, qui Chalcedone ex nostra iussione convenerunt, sancte statuta sunt, secundum Apostolicas expositiones et doctrinas sanctorum trecentorum decem et octo patrum et centum quinquaginta patrum definita esse notum est. In contemtores autem huius legis poena non deerit, quia non solum contra fidem recte expositam contendunt, verum etiam Iudaeis et infidelibus ex huiusmodi certamine veneranda mysteria profana reddunt. Itaque, si clericus sit, qui publice contendere de religione audeat, e consortio clericorum removetur: sin autem militet, cingulo spoliatur. Laici autem huiusmodi criminis rei, siquidem liberi sint, ex hac sanctissima urbe pelluntur: vigori autem iudiciario et competentibus poenis subiiciuntur: sin vero servi, severioribus poenis plectuntur.

V. Quum recta et inculpata fides, quam praedicat sancta Dei Catholica et Apostolica Ecclesia, nullo modo innovationem recipiat, nos sequentes sanctorum Apostolorum et eorum, qui post illos in sanctis Dei Ecclesiis eminuerunt, doctrinas, iustum fore putavimus, cunctis facere manifestum, quomodo de spe, quae in nobis est, affecti simus, sequentes traditionem et confessionem sanctae Dei Catholicae et Apostolicae Ecclesiae. Credentes enim in Patrem et Filium et Spiritum sanctum, unam essentiam in tribus personis adoramus, unam deitatem, unam potestatem, Trinitatem consubstantialem. In ultimis autem diebus confitemur unigenitum Dei filium, Deum de Deo, ante secula et sine tempore a Patre natum, coaeternum Patri, ex quo omnia et per quem omnia, descendisse de coelis, incarnatum esse ex Spiritu sancto et sancta gloriosa semper virgine et Dei genitrice Maria, et hominem factum et in crucem sublatum et sepultum fuisse, et resurrexisse tertia die: unius et eiusdem miracula et cruciatus, quos ultro carne sustinuit, agnoscentes. Neque enim alium Deum Verbum et alium Christum agnoscimus, sed unum et eundem eiusdem cum Patre naturae secundum divinitatem et eiusdem naturae nobiscum secundum humanitatem. Trinitas enim mansit Trinitas etiam post incarnatum unum ex Trinitate Deum Verbum: neque enim quartae personae accessionem admittit sancta Trinitas. Quae cum ita sint, omnem haeresin anathemate damnamus: inprimis autem Nestorium hominicolam, dividentem unum Dominum nostrum Iesum Christum, Filium Dei et Deum nostrum, nec diserte et secundum veritatem confitentem sanctam gloriosam semper virginem Mariam Dei genitricem, sed

τ) Ita Cod. Coisl. 151. Fabrotus ἐκτεθείσαν. η) Cod. Coisl. 151. μήτε. ν) In Cod. Coisl. supra lineam scriptum eadem manu est, ἐν Χαλκηδόνι. Neque vero id in textum recipiendum putavi quia et in L. 4. C. I. 1. deest. ω) Cod. Coisl. κρηθέντα. ξ) Cod. Coisl. τη. signum numeri. υ) Cod. Coisl. δημοσίως. ζ) Ita recte Cod. Coisl. pro ισχυρῇ, quod habet Fabrotus. ζζ) Textus Codicis διαπρεφάντων. Sed illud διαπρεφάντων, quod longe elegantius est, iam praetulit Leuncl. Notat. I. 2. in Thes. Othon. T. III. p. 1473. α) Cod. Coisl. διδάγμασιν. β) ἁγίας deest apud Fabr. Extat in Cod. Coisl. et in L. 5. C. I. 1. γ) τς deest in Cod. Coisl.

θειαν τὴν ἁγίαν ἑνδοξὸν ἀειπαρόθεν Μαρίαν θεοτόκον, ἀλλὰ ἄλλον μὲν τὸν ἐκ τοῦ πατρὸς θεὸν λόγον λέγοντα, ἄλλον δὲ τὸν ἐκ τῆς ἁγίας ἀειπαρόθεν Μαρίας· χάριτι δὲ καὶ οὐκ ἐκείνῃ τῇ πρὸς τὸν θεὸν λόγον θεὸν αὐτὸν γεννηθῆναι· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ εὐτυχέα τὸν φρονοβλαβῆ τὴν φαντασίαν εἰσάγοντα, ἀρνούμενόν τε τὴν ἐκ τῆς ἁγίας ἀειπαρόθεν θεοτόκον ^{d)} Μαρίας ἀληθινὴν σάρκωσιν, τοῦτ' ἔστι τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, καὶ μὴ ὁμολογούντα κατὰ πάντα ὁμοούσιον τῷ πατρὶ κατὰ τὴν θεότητα καὶ ὁμοούσιον ἡμῖν τὸν αὐτὸν κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Τὸν αὐτὸν δὲ τρέπον Ἀπολλινάριον τὸν ψυχοφθόρον ^{e)}, τὸν ἰσχυρὸν λέγοντα τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ καὶ θεὸν ἡμῶν, καὶ σύγχυσιν ἥτις φρυγὸν εἰσάγοντα τῇ ἐνανθρωπήσει τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ θεοῦ, καὶ πάντας τοὺς τὰ αὐτῶν φρονήσαντας τε ἢ φρονοῦντας· εἰ γὰρ τινες μετὰ τὴν ^{f)} ἡμῶν προαγόρευσιν ταύτην καὶ τὴν τῶν κατὰ τὸν ^{g)} τόπον θεοφιλεστάτων ἡμῶν ἐπισκόπων πληροφωρίαν εὐρεθῶσι τοῦ λοιποῦ γνώμης ἐναντίας ὄντες, μὴ προσδοκῆσωσι συγχώμης ἀξιώσῃναι. Κελεύομεν γὰρ, τοὺς τοιοῦτους, ὥς ὁμολογούμενους ^{h)} αἰρετικὸν τῷ προσήκοντι ἐπιβάλλεσθαι σωφρονισμόν.

L. 6. ^{ζ'}. Τὸν σωτήρα καὶ δεσπότην τῶν ὅλων, Ἰησοῦν C. I. I. Χριστόν, τὸν ἀληθινὸν ἡμῶν θεὸν ⁱ⁾ θεραπεύοντες διὰ πάντων σπουδάζομεν, ὅσον ἐνδέχεται νοῦν καταλαμβαίνειν ἀνθρώπινον, μιμεῖσθαι τὴν αὐτοῦ συγκατάβασιν. καὶ εὐρόντες τινὰς τῇ νόσῳ καὶ μανίᾳ κρατουμένους τῶν ἀσεβῶν Νεστορίου καὶ Εὐτυχοῦς, τῶν ἐχθρῶν τοῦ θεοῦ καὶ τῆς ἁγίας καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, ἀρνούμενους τὴν ἁγίαν ἑνδοξὸν ἀειπαρόθεν Μαρίαν θεοτόκον εἰπεῖν κυρίως καὶ ^{k)} κατὰ ἀλήθειαν, ἐσπονδάσαμεν τοὺτους τὴν ὁρτὴν τῶν Χριστιανῶν διδάσκειν πῶς οἱ ἀνάγκη ἔχοντες, κοῦπτοντες τὴν ἐαυτῶν πλάνην περιέρχονται, κατὰ μεμαθήκαμεν, τὰς τῶν ἀπλουστέρων ψυχὰς ἐκταράττοντες τε ^{l)} καὶ σκανδαλίζοντες καὶ ἐναντία τῆς ἁγίας καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας λέγοντες. ἀναγκαῖον τοίνυν ἐνομίσσαμεν, καταλῦσαι μὲν τὰς τῶν αἰρετικῶν ψευδολογίας, σαφηνίσαι δὲ πᾶσιν, ὅπως τε δοξάζει ἡ ἁγία τοῦ θεοῦ καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ ἐκκλησία, κηρύττουσι δὲ οἱ ταύτης ὁσιώτατοι ἱερεῖς, οἷς καὶ ἡμεῖς ἐπόμεινοι φανερά καθιστάμεν τὰ περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος, οὐ καινέζοντες πῶς, μὴ γένοιτο, ἀλλ' ἔλεγχοντες τὴν μανίαν τῶν φρονοῦντων τὰ τῶν ἀσεβῶν αἰρετικῶν. ὅπερ ^{m)} ἤδη ἐν προοιμίῳ τῆς ἡμετέρας βασιλείας πράξαντες πᾶσι κατέδηλον ἐποιήσαμεν. πιστεύομεν γὰρ εἰς ἕνα θεὸν πατέρα παντοκράτορα καὶ εἰς ἕνα κύριον Ἰησοῦν Χριστόν τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ καὶ εἰς τὸ ἅγιον πνεῦμα· μίαν οὐσίαν ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν προσκυνοῦντες, μίαν θεότητα, μίαν δύναμιν, τοιάδα ὁμοούσιον. ἐπ' ἐσχάτων δὲ τῶν ἡμερῶν ὁμολογοῦμεν τὸν κύριον ἡμῶν, Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν μονογενῆ ⁿ⁾ τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ, τὸν ἐκ θεοῦ ἀληθινοῦ θεοῦ ἀληθινόν, τὸν πρὸ αἰώνων καὶ ἀχρόνως ἐκ θεοῦ τοῦ πατρὸς γεννηθέντα, τὸν συναϊδίον τῷ πατρὶ, τόν, ἐξ οὗ τὰ πάντα καὶ δι' οὗ τὰ πάντα ^{o)}, κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν, σαρκωθῆναι ἐκ πνεύματος ἁγίου καὶ τῆς ἁγίας ἑνδοξῆς παρθένου καὶ θεοτόκου Μαρίας, καὶ ἐνανθρωπήσαι, σταυρὸν τε ὑπομεῖναι ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, ταφῆναι

dicentem, alium esse Patre natum Deum Verbum, alium vero sancta semper virgine Maria: gratia autem et coniunctione cum Deo Verbo Deum factum esse: nec non Eutychem mente captum, qui Christum imaginariam carnem assumsisse dicit et veram incarnationem ex sancta semper virgine Dei genitricis Maria negat, hoc est, salutem nostram, et non confitetur, per omnia eum eiusdem naturae esse cum Patre secundum divinitatem et eiusdem naturae eundem nobiscum secundum humanitatem. Eodem modo autem Apollinarium, animorum corruptorem, dicentem, inanimem esse Dominum nostrum Iesum Christum, Filium Dei et Deum nostrum, et confusionem sive permistionem in unigeniti Filii Dei inhumanatione inducentem, et omnes, qui cum iis senserunt vel sentiunt. Si qui enim post hanc nostram praemonitionem et plenam religiosissimorum in singulis locis Episcoporum nostrorum cognitionem reperti fuerint in futurum diversae opinionis, ne sperent, veniam se consecuturos. Iubemus enim, tales tanquam confessos haereticos competenti subiici coercionis.

VI. Salvatorem et Dominum omnium, Iesum Christum, verum Deum nostrum per omnia colentes studemus, quatenus humana mens id assequi potest, ut imitemur eius clementiam. Et cum invenerimus quosdam, qui morbo ac furore tenentur impiorum Nestorii et Eutycheis, inimicorum Dei et sanctae Catholicae et Apostolicae Ecclesiae, recusantes, sanctam gloriosam semper virginem Mariam propter et secundum veritatem Dei matrem appellare, operam dedimus, ut hi rectam Christianorum fidem edocerentur. Hi vero insanabiles errorem suum occultantes circumeunt, ut cognovimus, simpliciorum animos exturbantes et scandalum eis afferentes et repugnantia sanctae Catholicae et Apostolicae Ecclesiae dicentes. Necessarium igitur duximus, haereticorum evertere mendacia, omnibus autem exponere, quomodo sentiat sancta Dei Catholica et Apostolica Ecclesia, et praedicent sanctissimi eius sacerdotes, quos et nos sequentes manifesta reddimus ea, quae de spe in nobis sentimus, non innovantes fidem, quod absit, sed furorem refutantes eorum, qui eadem cum impiis haereticis sentiunt. Quod iam initio imperii nostri egimus et omnibus manifestum fecimus. Credimus enim in unum Deum Patrem omnipotentem, et in unum Dominum, Iesum Christum, Dei Filium et in Spiritum sanctum: unam essentiam in tribus personis adorantes, unam Deitatem, unam potestatem, Trinitatem consubstantialiam. In ultimis autem diebus confitemur Dominum nostrum, Iesum Christum, unigenitum Dei filium, Deum verum ex Deo vero, ante secula et sine tempore Deo patre natum, coaeternum patri, eum, ex quo omnia et per quem omnia, descendisse de coelis, incarnatum de Spiritu sancto et sancta gloriosa virgine et Dei genitricis Maria, et hominem factum et in crucem sublatum pro nobis sub Pontio Pilato, et sepultum esse, et resurrexisse tertia die: unius et eiusdem miracula et cruciatus, quos sponte in carne sustinuit, agnoscentes: non

d) Θεοτόκου est in Cod. Coisl. In L. 5. C. I. I. καὶ Θεοτόκου. Prorsus deest apud Fabr. e) τὸν ψυχοφθόρον habet Cod. Coisl. et L. 5. C. I. I. nec vero Fabr. f) Ita Fabr. Cod. Coisl. ταύτην, quapropter sequens ταύτην post προαγορεύσιν in eo omittitur. g) τὸν deest in Cod. Coisl. h) Ita L. 5. C. I. I. Fabr. ὁμολογούμενους. Cod. Coisl. ὁμολογούμενους. i) Cod. Coisl. θεὸν ἡμῶν. k) Ita Cod. Coisl. Deest καὶ apud Fabr. Etiam L. 6. C. I. I. καὶ habet. l) Cod. Coisl. ἐκταράττοντες. m) Cod. Coisl. inserit καὶ, quod deest apud Fabr. sed legitur post ἤδη in L. 6. C. I. I. n) τὸν μονογενῆ deest in Cod. Coisl. o) καὶ δι' οὗ τὰ πάντα habet tam Cod. Coisl. quam L. 6. C. I. I. nec vero Fabr.

τε καὶ ἀναστῆναι τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ· ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ
τὰ τε θαύματα καὶ τὰ πάθη, ὅπερ ἐκονσίως ὑπέμεινεν
ἐν σαρκί, γινώσκοντες· οὐ γὰρ ἄλλον τὸν θεὸν λόγον
καὶ ἄλλον τὸν Χριστὸν ἐπιστάμεθα· ἀλλ' ἓνα καὶ τὸν
αὐτὸν, ὁμοούσιον τῷ πατρὶ κατὰ τὴν θεότητα καὶ ὁμο-
ούσιον ἡμῖν τὸν αὐτὸν κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα. ὡς
γὰρ ἔστιν ἐν θεότητι τέλειος, οὕτως ὁ αὐτὸς καὶ ἐν
ἀνθρωπότητι τέλειος. τὴν γὰρ καθ' ὑπόστασιν ἑνωσιν
δεχόμεθα καὶ ὁμολογοῦμεν· ἔμεινε γὰρ τριάς ἢ τριάς ^{p)}
καὶ σαρκωθέντος τοῦ ἐνὸς τῆς τριάδος θεοῦ λόγον·
οὔτε γὰρ τετάρτου προσώπου ^{q)} προσθήκην ἐπιδέχεται
ἡ ἁγία τριάς. Τούτων τοίνυν οὕτως ἐχόντων, ἀνα-
θεματίζομεν πᾶσαν αἵρεσιν, ἑξαιρέτως δὲ Νεστορίον ^{r)}
τὸν ἀνθρωπολάτρεον καὶ τοὺς τὰ αὐτοῦ φρονήσαντας τε
ἢ φρονοῦντας, τοὺς διαιροῦντας τὸν κύριον ἡμῶν Ἰη-
σοῦν Χριστόν, ὡς ἔφαμεν, τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ καὶ θεὸν
ἡμῶν, καὶ μὴ ὁμολογοῦντας κυρίως καὶ κατὰ ἀλήθειαν
τὴν ἁγίαν ἐνδοξὸν ἀειπαρόντων Μαρίαν θεοτόκον, τοῦτ'
ἔστιν μητέρα θεοῦ, ἀλλὰ δύο υἱοὺς λέγοντας, ἄλλον
μὲν τὸν ἐκ τοῦ πατρὸς θεὸν λόγον, ἄλλον δὲ τὸν ἐκ τῆς
ἁγίας ἀειπαρόντος καὶ θεοτόκου Μαρίας, χάριτι δὲ καὶ
σχέσει καὶ οἰκειώσει τῇ πρὸς τὸν θεὸν λόγον θεὸν αὐ-
τὸν γενεῖσθαι· καὶ ἀνονούμενους καὶ μὴ ^{s)} ὁμολογοῦν-
τας, τὸν δεσπότην ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν υἱὸν
τοῦ θεοῦ καὶ θεὸν ἡμῶν, τὸν σαρκωθέντα καὶ ἐναν-
θρωπήσαντα καὶ σταυρωθέντα ἓνα εἶναι τῆς ἁγίας καὶ
ὁμοουσίου τριάδος. οὗτος γὰρ μόνος ἔστιν ὁ συμπρο-
κυνοῦμενος καὶ συνδοξαζόμενος τῷ ^{t)} πατρὶ καὶ τῷ
ἁγίῳ πνεύματι. ἀναθεματίζομεν δὲ καὶ Εὐνυχὰ τὸν
φρονοβλαβὴ καὶ τοὺς τὰ αὐτοῦ φρονήσαντας τε ἢ φρο-
νοῦντας, τοὺς φαντασίαν εἰσάγοντας, ἀνονούμενους τε
τὴν ἐκ τῆς ἀειπαρόντος καὶ θεοτόκου Μαρίας ἀληθι-
νὴν σάρκασιν τοῦ κυρίου καὶ θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦτ' ἔστι, τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν,
καὶ μὴ ὁμολογούντας αὐτὸν ὁμοούσιον τῷ πατρὶ κατὰ
τὴν θεότητα καὶ ὁμοούσιον ἡμῖν τὸν αὐτὸν κατὰ τὴν
ἀνθρωπότητα. τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ Ἀπολλινάριον
τὸν ψυχοφθόρον καὶ τοὺς τὰ αὐτοῦ φρονήσαντας ἢ
φρονοῦντας, τοὺς ἄνουν λέγοντας τὸν κύριον ἡμῶν
Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ καὶ θεὸν ἡμῶν,
καὶ σύγχυσιν ἔτοι φρυγὸν εἰσάγοντας τῇ ἐνανθρωπήσει
τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ θεοῦ, καὶ πάντας τοὺς τὰ
αὐτῶν φρονήσαντας ἢ φρονοῦντας ^{u)}).

Τὸ αὐτὸ Ἐφεσίοις, Καισαρεῦσι, Κυζικηνόις, Ἀμν-
δηνόις, Τραπεζουντίοις, Θεοπολίταις, Ἀπαμείοις, Ἱε-
ροσολυμίταις, Ἰουστινιανουπολίταις ^{v)}, Ταρσεῦσι, Σε-
βαστιανόις, Ἀγκυρανόις ^{w)}).

Ἐπιφανίῳ Ἀρχιεπισκόπῳ ^{x)}).

ζ'. Γινώσκειν βουλόμενοι τὴν σὴν ἐνωσύνην πάντα
τὰ εἰς ἐκκλησιαστικὴν ὁρῶντα κατάστασιν, ἀναγκαῖον
ἡγησάμεθα, ταῦταις πρὸς αὐτὴν χορήσασθαι ταῖς θείαις
συλλαβαῖς καὶ δι' αὐτῶν δῆλα αὐτῇ καταστῆσαι τὰ κι-
νηθέντα, ὅπερ καὶ αὐτὴν εἶδεναι πεπίσμεθα. εὐρόντες
γὰρ τινὰς αὐτοὺς ἄλλοτριους τῆς ἁγίας καθολικῆς καὶ
ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, τῇ τῶν ἀσεβῶν Νεστορίου καὶ
Εὐνυχῆς ἀκολουθοῦντας πλάνῃ καὶ ταῖς τούτων βλασ-
φημίαις κεκορημένους, θεῶν προεδήξαμεν ἰδιζίτον, ὅπερ
καὶ ἡ σὴ ἐνωσύνη γινώσκει, δι' οὗ τὴν τῶν αἱρετικῶν

enim alium Deum Verbum et alium Christum novimus:
sed unum et eundem eiusdem naturae cum patre se-
cundum divinitatem et eundem eiusdem naturae nobis-
cum secundum humanitatem. Sicut enim in divinitate
perfectus est, ita idem et in humanitate perfectus est.
Nam unitatem secundum personam accipimus et confi-
temur. Trinitas enim mansit Trinitas etiam post in-
carnatum unum ex Trinitate Deum verbum: neque enim
quartae personae accessionem sancta Trinitas recipit.
Quae cum ita sint, anathemate damnamus omnem hac-
resin, in primis autem Nestorium hominicolam et eos,
qui cum eo senserunt vel sentiunt, qui dividunt Domi-
num nostrum, Iesum Christum, uti diximus, Dei Fi-
lium et Deum nostrum et non confitentur proprie et se-
cundum veritatem sanctam gloriosam semper virginem
Mariam Deiparam, id est, Dei matrem, sed duos fi-
lios dicunt, alterum ex Patre Deum Verbum, alterum
ex sancta semper virgine et Dei genitrice Maria, gra-
tia autem et ratione et coniunctione cum Deo Verbo
Deum natum esse: et qui negant et non confitentur,
Dominum nostrum Iesum Christum, Dei Filium et
Deum nostrum incarnatum et hominem factum et in
crucem sublatum unum esse ex sancta et consubstan-
tiali Trinitate. Hic enim solus est una cum Patre et
Spiritu sancto adorandus et venerandus. Anathemate
damnamus autem etiam Eutychem mente captum et eos,
qui eadem cum eo senserunt vel sentiunt, qui imagi-
nariam carnem assumissey arbitrantur et ne-
gant veram incarnationem Domini et Dei et Salvato-
ris nostri, Iesu Christi, ex semper virgine et Dei
genitrice Maria, hoc est, nostram salutem, et non
confitentur, eundem esse eiusdem naturae cum Patre
secundum divinitatem et eundem eiusdem naturae no-
biscum secundum humanitatem. Eodem autem modo
anathemate damnamus etiam Apollinarium, animorum
corruptorem et eos, qui eadem cum eo senserunt vel
sentiunt, qui sine mente humana esse dicunt Domi-
num nostrum Iesum Christum, Dei Filium et Deum
nostrum, et confusionem vel permistionem in inhumani-
tatione unigeniti Filii Dei inducunt, et omnes, qui
una cum iis senserunt vel sentiunt.

Idem Ephesiis, Caesariensibus, Cyzicenis, Amyde-
nis, Trapezuntis, Theopolitanis, Apamaeis, Hieroso-
lymitanis, Justinianopolitanis, Tarsensibus, Sebastenis,
Ancyranis.

Epiphanio Archiepiscopo.

VII. Cognoscere volentes tuam sanctitatem omnia, L. 7.
quae ad ecclesiasticum spectant statum, necessarium C. 1. 1
duximus, hisce ad eam uti divinis edicti compendiis
et per ea manifesta eidem facere, quae mota sunt,
etiamsi ipsam ea cognita habere nobis persuasum
sit. Nam cum reperissemus quosdam alienos a san-
cta Catholica et Apostolica Ecclesia, impiorum Ne-
storii et Eutychis errorem sequentes et eorum blas-
phemiis usos, divinum promulgavimus edictum, quod
etiam tua sanctitas novit, per quod haereticorum fu-

p) Ita Cod. Coisl. ἡ τριάς deest apud Fabr. sed legitur in L. 6. C. I. 1. q) Ita Cod. Coisl. προσώπου Fabr. non habet.
r) Fabr. τὸν Νεστόριον. Articulus deest tam in Cod. Coisl. quam in L. 6. C. I. 1. recte. s) μὴ deest quidem in Cod. Coisl.
sed reponendum est, uti apparet ex L. 6. C. I. 1. t) Articulus deest in Cod. Coisl. Omittendus tamen non est. Legitur
etiam in L. 6. C. I. 1. u) Verba inde a ὡς ἔφαμεν — φρονοῦντας desunt plane apud Fabr. E Codice Coisl. hac reposui.
Ceterum ultima verba, καὶ πάντα — φρονοῦντας hic repetita prorsus otiosa videntur. v) Cod. Coisl. Ἰουστινιανουπολίταις.
w) Haec omnia in Cod. Coisl. atramento rubro scripta sunt. x) Haec desunt in Cod. Coisl. habet Fabrotus.

μανίαν ἡλέξαμεν ^{xx)}), οὐδὲν παντελῶς ἐναλλάξαντες ἢ ἐναλλάττοντες ἢ παρεξελθόντες τῆς μέχρι νῦν σὺν θεῷ κρατούσης ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως, καθὰ καὶ ἡ σὴ γινώσκει μακαριότης, ἀλλὰ διὰ πάντων φυλάττοντες τὴν κατάστασιν τῆς ἐνώσεως τῶν ἀγιοτάτων ἐκκλησιῶν τῆς πρὸς τὸν ἀγιάτατον Πάπαν τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης καὶ πατριάρχην, πρὸς ὃν καὶ τὰ ὅμοια τοῦτοις γεγράφαμεν. οὔτε γὰρ ἀνεχόμεθα τι τῶν εἰς ἐκκλησιαστικὴν ὁδόντων καταστάσεων μὴ καὶ τῇ αὐτοῦ ἀναγράφεσθαι ^{y)} μακαριότητι, ὡς κεφαλὴ οὖση πάντων τῶν ἀγιοτάτων τοῦ θεοῦ ἱερέων, καὶ ἐπειδὴ, ὡς αὖτε ἐν τοῦτοις τοῖς μέρεσιν αἱρετικοὶ ἀνεγέρθησαν, τῇ γνώμῃ καὶ ὁρῇ κρίσει ἐκείνου τοῦ σεβασμίον θρόνου καθηγήθησαν ^{z)}. ἐκ γὰρ τῶν παρουσῶν θείων ἡμῶν συλλαβῶν μαθησεται ἡ σὴ ἀγιοσύνη τὰ παρ' ἡμῶν προτεθειμένα, ἐφ' ᾧ τοὺς ἐπιχειροῦντας πονηρῶς νοεῖν ἡ ἐρμηνεύειν τὰ παρ' ἡμῶν ὁρθῶς ἐν τῷ διατάγματι ἐδίτιον λεχθέντα, ἐκ τῶν παρουσῶν θείων ἡμῶν ^{a)} ἐλέγχεσθαι συλλαβῶν. Ὅλγοι τινὲς ἄπιστοι καὶ ἁλλότριοι τῆς ἁγίας τοῦ θεοῦ καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας ἀντειπεῖν ἰουδαϊκῶς ἐθάύρησαν πρὸς τὰ παρὰ πάντων ἱερέων ὁρθῶς κρατούμενα καὶ δοξαζόμενα καὶ χρησιμώμενα, ἀρνούμενοι τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν μονογενῆ υἱὸν τοῦ θεοῦ καὶ θεὸν ἡμῶν, τὸν σαρκωθέντα ἐκ πνεύματος ἁγίου καὶ τῆς ἁγίας καὶ ἐνδόξου ἀειπαρθένου καὶ θεοτόκου Μαρίας καὶ ἐνανθρωπήσαντα καὶ σταυρωθέντα ἕνα εἶναι τῆς ἁγίας καὶ ὁμοουσίον τριάδος, συμπεροσκηνοῦμενον καὶ συνδοξαζόμενον τῷ πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύματι, ὁμοούσιον τῷ πατρὶ κατὰ τὴν θεότητα καὶ ὁμοούσιον ἡμῖν τὸν αὐτὸν ^{b)} κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα, παθητὸν σαρκί, τὸν αὐτὸν ἀπαθῆ θεότητι. Παρατιθέμενοι δὲ τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν μονογενῆ υἱὸν τοῦ θεοῦ καὶ θεὸν ἡμῶν, ὁμολογεῖν ἕνα εἶναι τῆς ἁγίας καὶ ὁμοουσίον τριάδος, δηλοῖ εἶσι καὶ ἐλέγχονται τῇ τοῦ ἀσεβοῦς Νεστορίου ἀκολουθοῦντες πονηρᾷ διδασκαλίᾳ, κατὰ χάριν αὐτοῦ λέγοντες υἱὸν τοῦ θεοῦ, καὶ ἄλλον τὸν θεὸν λόγον καὶ ἄλλον τὸν Χριστόν λέγοντες, οὓς ἀναθεματίζομεν καὶ τὰ αὐτῶν δόγματα καὶ τοὺς τὰ αὐτῶν φρονησάντας ἢ φρονοῦντας, ὡς ἁλλοτρίους ὄντας τῆς ἁγίας καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας. πάντες γὰρ οἱ ἱερεῖς τῆς ἁγίας καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας ^{c)} καὶ οἱ εὐλαβεῖστοι τῶν ἐναγῶν μοναστηρίων ἀρχιμανδρίται, ἀκολουθοῦντες τῇ τῶν ἁγίων πατέρων παραδόσει καὶ μηδὲν παντελῶς ἐναλλάξαντες ἢ ἐναλλάττοντες τῆς μέχρι νῦν κρατούσης, καθὰ εἴρηται, ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως, συμφώνως ὁμολογοῦσι καὶ δοξάζουσι, κηρύττοντες, τὸν δεσπότην ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν τὸν μονογενῆ υἱὸν τοῦ θεοῦ καὶ θεὸν ἡμῶν, τὸν πρὸ αἰώνων καὶ ἀρχόντως ἐκ τοῦ πατρὸς γεννηθέντα καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθέντα ἐκ πνεύματος ἁγίου καὶ τῆς ἁγίας ἐνδόξου ἀειπαρθένου καὶ θεοτόκου Μαρίας καὶ ἐνανθρωπήσαντα καὶ σταυρωθέντα ἕνα εἶναι τῆς ἁγίας καὶ ὁμοουσίον τριάδος. ὁμοούσιον γὰρ αὐτὸν ἵσμεν τῷ πατρὶ κατὰ τὴν θεότητα καὶ ὁμοούσιον ἡμῖν τὸν αὐτὸν κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα, παθητὸν σαρκί, τὸν αὐτὸν ἀπαθῆ θεότητι, συμπεροσκηνοῦμενον τῷ πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύματι. οὐ γὰρ ἄλλον τὸν θεὸν λόγον καὶ ἄλλον τὸν Χριστόν ἐπιστάμεθα, ἀλλ' ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ὁμοούσιον τῷ πατρὶ κατὰ τὴν θεότητα καὶ

rorem refutavimus, ita ut nihil omnino mutaverimus, mutemus vel transgressi simus eum, qui adhuc Deo adiuvante obtinet, ecclesiasticum statum, sicut et tua sanctitas novit, sed in omnibus servato statu unionis sanctissimarum Ecclesiarum cum sanctissimo Papa veteris Romae et Patriarcha, ad quem etiam similia hisce scripsimus. Neque enim patimur, quicquam eorum, quae ad ecclesiasticum statum pertinent, non etiam ad eius beatitudinem perscribi, cum caput sit omnium sanctissimorum Dei sacerdotum et quia, quoties in locis illis haeretici surrexerunt, sententia et recto iudicio venerabilis sedis illius coerciti sunt. Nam ex praesentibus divinis nostris edicti compendiis cognoscat tua sanctitas, quae a nobis promulgata sunt, eo fine, ut, qui ea, quae a nobis recte in edicto dicta sunt, male intelligere vel interpretari tentaverint, ex praesentibus divinis nostris edicti compendiis refutantur. Pauci quidam infideles et alieni a sancta Dei Catholica et Apostolica Ecclesia contradicere Iudaice ausi sunt iis, quae ab omnibus sacerdotibus recte observantur, probantur et praedicantur, negantes, Dominum nostrum, Iesum Christum, unigenitum Dei Filium et Deum nostrum, incarnatum de Spiritu sancto et sancta et gloriosa semper virgine et Dei genitrice Maria, et hominem factum et in crucem sublatum unum esse ex sancta et consubstantiali Trinitate, una cum Patre et Spiritu sancto adorandum et venerandum, eiusdem naturae cum Patre secundum divinitatem et eundem eiusdem naturae nobiscum secundum humanitatem, passibilem carne, eundem impassibilem Deitate. Recusantes autem Dominum nostrum, Iesum Christum, unigenitum Dei Filium et Deum nostrum fateri unum esse ex sancta et consubstantiali Trinitate, manifeste deprehenduntur, impii Nestorii sequi pravam doctrinam, gratia eius dicentes Dei Filium, et alium Deum Verbum et alium Christum dicentes, quos anathemate damnamus et dogmata eorum et eos, qui cum iis senserunt vel sentiunt, ut alienos a sancta Catholica et Apostolica Ecclesia. Nam omnes sanctae Catholicae et Apostolicae Ecclesiae sacerdotes et prudentissimi sacrorum monasteriorum Archimandritae sequentes sanctorum patrum traditionem, ita, ut nihil omnino immutaverint vel immutent in eo, qui usque adhuc obtinet, ut dictum est, ecclesiastico statu, unanimiter fatentur et venerantur praedicantes Dominum nostrum Iesum Christum, unigenitum Dei Filium et Deum nostrum, ante secula et sine tempore Patre natum et in ultimis diebus descendisse de coelis et incarnatum e Spiritu sancto et sancta gloriosa semper virgine et Dei genitrice Maria et hominem factum et in crucem sublatum unum esse ex sancta et consubstantiali Trinitate. Scimus enim eum eiusdem naturae esse cum Patre secundum divinitatem et eiusdem naturae nobiscum eundem secundum humanitatem, passibilem carne, eundem impassibilem Deitate, una cum Patre et Spiritu sancto adorandum. Neque enim alium Deum Verbum et alium Christum novimus, sed unum et eundem eiusdem naturae cum Patre secundum divinitatem et eiusdem naturae nobiscum eundem secundum humanitatem, passibilem carne, eundem impassibilem Deitate. Nam sicuti in Deitate perfectus, ita

xx) Haecenus Fabrotus. Quae sequuntur, sunt e Cod. Coisl. y) In L. 7. C. I. 1. ἀναγράφεσθαι. z) Cod. Coisl. καθηγώγησαν. Utraque forma autem spuria videtur, fortasse legendum κατελήχθησαν aut κατελήχθησαν. a) ἐκ τῶν παρουσῶν θείων ἡμῶν est in Cod. Coisl. nec vero in L. 7. C. I. 1. b) ἡμῖν τὸν αὐτὸν ex L. 7. C. I. 1. hic reposui quum Cod. Coisl. perperam habeat τῷ πατρὶ. c) verba πάντες — ἐκκλησίας desunt in A. 7. C. I. 1. habet ea Cod. Coisl.

ὁμοούσιον ἡμῖν τὸν αὐτὸν κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα, πα-
θῆναι σαρκί, τὸν αὐτὸν ἀπαθῆ θεότητι. ὥς γὰρ ἐστὶν
ἐν θεότητι τέλειος, οὕτως ὁ αὐτὸς καὶ ἐν ἀνθρωπότητι
τέλειος. τὴν γὰρ καθ' ὑπόστασιν ἕνωσιν δεχόμεθα καὶ
ὁμολογοῦμεν. Ἐπειδὴ τοίνυν ὁ μονογενὴς υἱὸς καὶ λό-
γος τοῦ Θεοῦ, ὁ πρὸ αἰώνων καὶ ἀρχόντως ἐκ τοῦ πα-
τρὸς γεννηθεὶς αὐτὸς καὶ ἐκ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν
κατελθὼν ἐκ τῶν οὐρανῶν, καὶ σαρκωθεὶς ἐκ πνεύμα-
τος ἁγίου καὶ τῆς ἁγίας ἐνδόξου ἀειπαρθένου καὶ θεο-
τόκου Μαρίας καὶ ἐνανθρωπήσας, τούτεστιν ὁ κύριος
ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς κυρίως καὶ κατὰ ἀλήθειαν Θεὸς
ἐστὶ· διὰ τοῦτο καὶ τὴν ἁγίαν ἐνδόξου ἀειπαρθένου
Μαρίαν κυρίως καὶ κατὰ ἀλήθειαν μητέρα Θεοῦ λέγο-
μεν, οὐχ ὥς τοῦ Θεοῦ λόγου τὴν ἀρχὴν ἐξ αὐτῆς λα-
βόντος, ἀλλ' ἐκ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν κατελθόντος ἐκ
τῶν οὐρανῶν καὶ ἐξ αὐτῆς σαρκωθέντος καὶ τεχθέντος
καὶ ἐνανθρωπήσαντος, ὃν ὁμολογοῦμεν, καθὰ εἴρηται,
ὁμοούσιον εἶναι τῷ πατρὶ κατὰ τὴν θεότητα καὶ ὁμοού-
σιον ἡμῖν τὸν αὐτὸν^{d)} κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα, τοῦ αὐ-
τοῦ τὰ τε θαύματα καὶ τὰ πάθη, ἅπερ ἐκονούως ὑπέ-
μεινε σαρκί, γινώσκοντες. Ταῦτα τοίνυν ἐστὶν, ἅπερ
διὰ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν εἰρηγότες ἐδίδακτον τοὺς αἰρετικούς
ἡλέξσαμεν, ᾧ τινι θεῷ ἐδίδακτο καὶ πάντες οἱ εὐσεβεῖς
ἐνταῦθα ὁσιώτατοι ἐπίσκοποι καὶ εὐλαβέστατοι ἀρχι-
μανδρίται ἡμεῖς τῇ σῇ ἁγιοσύνῃ καθυπέγραψαν, ἀκο-
λουθοῦντες διὰ πάντων ταῖς ἁγίαις τέτταραι^{e)} συνό-
δοις καὶ τοῖς παρ' ἐκείτης αὐτῶν διατυπωθεῖσιν, τοῦτ'
ἐστὶ, τῆς ἐν Νικαίᾳ τῶν τῆς καὶ τῆς ἐν ταύτῃ τῇ βα-
σιλευσούσῃ πόλει τῶν ῥ' καὶ τῆς ἐν Ἐφέσῳ προτέρας
καὶ τῆς ἐν Χαλκηδόνι, δῆλον πᾶσι καθεστῶτος, ὅτι
τὸν πᾶσι τοῖς ἡμῖν πιστοῖς τῆς ἁγίας καθολικῆς
καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας παραδοθέντα ὅρον τῆς πί-
στεως, τοῦτ' ἐστὶ τὸ ἅγιον μύθημα ἥτοι σύμβολον
χορηγοῦμέν τε καὶ φυλάττομεν, τὸ παρὰ τῶν τῆς ἁγίων
πατέρων ἐκτεθέν, ὅπερ καὶ οἱ ἐν ταύτῃ τῇ βασιλευ-
ούσῃ πόλει ῥ' ἅγιοι πατέρες σαφηνίσαντες ἐγράψαν,
οὐχ ὥς ἑλλειπῶς ἔχοντος αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ τῆς
ἀληθείας ἐχθροί, οἱ μὲν ἀθετεῖν ἐπεχείρησαν τὴν τοῦ
ἁγίου πνεύματος θεότητα, οἱ δὲ τὴν ἐκ τῆς ἁγίας ἀει-
παρθένου καὶ θεοτόκου Μαρίας ἀληθινὴν σάρκωσιν
τοῦ Θεοῦ λόγον ἡρῶσαντο, διὰ τοῦτο γραφίαις μαρ-
τυρίαις τὸ αὐτὸ ἅγιον μύθημα οἱ εἰρημένοι πατέρες σα-
φηνίσαντες ἐγράψαν. τοῦτο καὶ αἱ λοιπαὶ ἁγίαι σύνο-
δοι, τοῦτ' ἐστὶν ἡ ἐν Ἐφέσῳ προτέρα καὶ ἡ ἐν Χαλκη-
δόνι, τῇ αὐτῇ πίστει ἀκολουθήσασαι ἐδέξαντο καὶ
ἐφύλαξαν καὶ τὴν ἁγίαν ἐνδόξου ἀειπαρθένου Μαρίας
θεοτόκον ἐκήρυξαν καὶ τοὺς μὴ ὁμολογούντας αὐτὴν
θεοτόκον ἀνεθεμάτισαν. ὁμοίως δὲ ἀνεθεμάτισαν καὶ
τοὺς ἕτερον σύμβολον ἢ ἅγιον μύθημα παραδιδόντας^{f)}
παρὰ τὸ ὑπὸ μὲν τῶν τῆς πατέρων ἐκτεθέν, σαφηνι-
σθέν δὲ καὶ τρανωθέν παρὰ τῶν ἐν ταύτῃ τῇ βασιλευ-
ούσῃ πόλει ῥ' ἁγίων πατέρων. καὶ ἡ μὲν ἐν Ἐφέσῳ
προτέρα τὸν τε ἀσεβῆ Νεστόριον καὶ τὰ αὐτοῦ δόγματα
καθεῖλέ τε καὶ ἀνεθεμάτισε^{g)}. καὶ τοὺς τὰ αὐτοῦ
φρονήσαντας ἢ φρονοῦντας, καὶ τοὺς συναινέσαντας
αὐτῷ ἢ καὶ συναινοῦντας, καὶ πάντας τοὺς αἰρετικούς
καὶ τὰ αὐτῶν δόγματα καὶ τοὺς τὰ αὐτῶν φρονήσαντας
ἢ φρονοῦντας ἀνεθεμάτισεν. ἡ δὲ ἐν Χαλκηδόνι ἁγία
σύνδος καθεῖλέ τε καὶ ἐξέβαλε τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ ἐκ-
κλησιῶν καὶ ἀνεθεμάτισε καὶ τὸν ἀσεβῆ Εὐτυχεῖα καὶ τὰ
αὐτοῦ δόγματα καὶ τοὺς τὰ αὐτοῦ φρονήσαντας ἢ φρο-
νοῦντας καὶ τοὺς συναινέσαντας αὐτῷ ἢ συναινοῦντας
καὶ πάντας τοὺς αἰρετικούς καὶ τὰ αὐτῶν δόγματα καὶ

idem etiam in humanitate perfectus est. Unionem enim
secundum personam accipimus et confitemur. Quoniam
igitur unigenitus Filius et Verbum Dei ante secula
et sine tempore Patre natus in ultimis diebus descen-
dit de coelis et incarnatus e Spiritu sancto et sancta
gloriosa semper virgine et Dei genitrice Maria et homo
factus, hoc est, Dominus noster Iesus Christus pro-
prie et secundum veritatem Deus est: propterea etiam
sanctam gloriosam semper virginem Mariam proprie
et secundum veritatem Dei matrem dicimus, non quod
Deus Verbum initium ex ea sumpsit, sed quia in no-
vissimis diebus descendit de coelis et ex ea incarnatus
et natus et homo factus est, quem confitemur, uti di-
ctum est, eiusdem naturae cum Patre secundum divi-
nitatem et eiusdem naturae nobiscum eundem esse se-
cundum humanitatem, eiusdem miracula et cruciatus,
quos ultro carne sustinuit, agnoscentes. Haec igitur
sunt, quibus divino nostro edicto haereticos refutavi-
mus, cui divino edicto et omnes hic reperti sanctis-
simi Episcopi et prudentissimi Archimandritae una
cum tua sanctitate subscripserunt, sequentes per omnia
sanctas quatuor Synodos et illa, quae ab unaquaque
earum definita sunt, hoc est a Nicaena CCCXVIII
patrum et a Synodo in hac regia urbe CL patrum
et a priore Ephesina et a Chalcedonensi: quum ma-
nifestum omnibus sit, nos regulam fidei omnibus si-
mul nobiscum fidelibus sanctae Catholicae et Aposto-
licae Ecclesiae traditam, hoc est, sanctam formulam
seu Symbolum tenere et custodire a CCCXVIII san-
ctis patribus expositam, quam et in hac regia urbe
CL sancti patres apertius explanarunt, non quod vi-
tiosa esset, sed quia veritatis hostes partim subver-
tere tentaverant sancti Spiritus Deitatem, partim ve-
ram incarnationem Dei Verbi ex sancta semper Virgine
et Dei genitrice Maria negaverant, propterea scriptu-
rae testimoniis idem sanctum symbolum dicti patres
apertius exposuerunt. Hoc etiam reliquae sanctae
Synodi, hoc est, Ephesina prior et Chalcedonensis,
eandem fidem sequentes acceperunt et custodierunt
et sanctam gloriosam semper virginem Mariam Dei ma-
trem pronunciarunt et eos, qui non confiterentur eam
Dei matrem, anathemate damnavunt. Similiter autem
anathemate damnavunt etiam eos, qui aliud Symbolum
sive sanctam fidei formulam traderent, quam Symbo-
lum a CCCXVIII patribus expositum, explanatum au-
tem et illustratum in hac regia urbe a CL sanctis
patribus. Et Ephesina quidem prior Synodus impium
Nestorium et dogmata eius sustulit et anathemate dam-
navit eos, qui eadem cum eo senserunt et sentiunt
et qui consenserunt ei vel etiam consentiunt, et omnes
haereticos et eorum dogmata et eos, qui cum iis ea-
dem senserunt vel sentiunt, anathemate damnavit.
Chalcedonensis autem sancta Synodus sustulit et expul-
sit sanctis Dei ecclesiis et anathemate damnavit etiam
impium Eutychem et eius dogmata et eos qui ea pro-
barunt vel probant et qui consenserunt ei vel consen-
tiunt, et omnes haereticos eorumque dogmata et eos,
qui ea probarunt vel probant. Similiter autem ana-
themate damnavit etiam Nestorium et dogmata eius et
eos, quia ista probarunt vel probant et qui consense-
runt ei vel consentiunt. Eadem Chalcedonensis san-
cta Synodus epistolam magni Procli ad Armenios scrip-
tam de necessitate dicendi, Dominum nostrum Iesum

d) ἡμῖν deest quidem in Cod. Coisl. sed hic inserendum esse, tam ex praeteritis patet, quam en L. 7. C. I. 1. e) Cod. Coisl. τέτρα. f) In L. 7. C. I. 1. παραδιδόντες. g) Cod. Coisl. ἐθεμάτισε. Sed L. 7. C. I. 1. recte ἀνεθεμάτισε.

τοὺς τὰ αὐτῶν φρονήσαντας ἢ φρονοῦντας. ὁμοίως δὲ ἀνεθεματίσας καὶ Νεστόριον καὶ τὰ αὐτοῦ δόγματα καὶ τοὺς τὰ αὐτοῦ φρονήσαντας ἢ φρονοῦντας καὶ τοὺς συναίνεσαντας αὐτῷ ἢ συναينوῦντας. ἡ αὐτὴ δὲ ἐν Χαλκηδόνι ἁγία σύνοδος καὶ τὴν τοῦ μεγάλου Προβίου πρὸς Ἀρμενίους γραφεῖσαν ἐπιστολὴν περὶ τοῦ χρῆναι λέγειν τὸν δεσπότην ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ Θεὸν ἡμῶν, ἓνα τῆς ἁγίας τριάδος, διὰ τῆς οἰκείας ἀναφορᾶς ἐδέξατο τε καὶ ἐβεβαίωσεν. εἰ γὰρ τὰς εἰρημένας τέσσαρας ἁγίας συνόδους παρεξέλιθωμεν ἢ τὰ παρ' αὐτῶν διατυπωθέντα, δίδομεν ἄδειαν τοῖς καθαιρεθεῖσιν ὑπ' αὐτῶν αἰρετικοῖς καὶ τοῖς αὐτῶν δόγμασι, τὴν ἐαυτῶν λήμην πάλιν εἰς τὰς ἁγίας τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίας ἐνδείκνυσθαι. ὕπερ οὐκ ἐνδέχεται πραγμαθῆναι, ποτὲ μὴ γένοιτο, ἐπειδὴ αἱ εἰρημένας τέσσαρες ἁγίαί συνόδοι διὰ τῶν οἰκείων δογμάτων τοὺς αἰρετικούς καὶ τὰ αὐτῶν ἐξέβαλον δόγματα. καὶ εἰ τις πρὸς μίαν τῶν εἰρημένων ἁγίων συνόδων ἀμφιβάλλει, πρόδηλός ἐστιν ἐκεῖνα φρονῶν ^{h)} τὰ δόγματα, τὰ παρ' αὐτῆς ἐκβληθέντα τε καὶ ἀναθεματισθέντα. Μηδεὶς τοίνυν ἡμᾶς ⁱ⁾ ταράσσῃ, ἐλπίδι ματαίᾳ κρατούμενος, ὅτι ἡμεῖς ἐναντίον τῶν εἰρημένων ἁγίων τεσσάρων συνόδων ἐπαύσαμεν ἢ προῖξομεν ἢ πραγμαθῆναι παρὰ τινος συγχωρήσομεν, ἢ περιαιρεθῆναι τὴν τῶν αὐτῶν ἁγίων τεσσάρων συνόδων ὁσίαν μνήμην ἐκ τῶν ἱερῶν ^{k)} τῆς ἐκκλησίας [οἴας] ^{l)} διπτύχων ἀνεξόμεθα. πάντα γὰρ τοὺς παρ' αὐτῶν καθαιρεθέντας καὶ ἀναθεματισθέντας καὶ τὰ τῶν καθαιρεθέντων δόγματα καὶ τοὺς τὰ αὐτῶν φρονήσαντας ἢ φρονοῦντας ἀναθεματίζομεν. ὅθεν εὐχέσθω ἡμῖν τε καὶ τῇ ἡμετέρᾳ πολιτείᾳ μακαριότης σου, πάντας περὶ τοῦ ἡμετέρου σκοποῦ καὶ τῆς περὶ τὴν ἀμώμητον πίστιν σπουδῆς διδάσκουσά τε καὶ πληροφοροῦσα.

Ἰωάννης Ἐπίσκοπος, Πάπας Ῥώμης ^{m)}.

L. 8. ἡ. Ἐν τῇ λαμπρότητι τῆς ἡμετέρας πραγματικῆς
C.I.1. ὁ ἔπαινος, χριστιανικώτατε ⁿ⁾ βασιλεῶν, τῷ καθαρω-
τάτῳ φωτὶ καθάπερ τι ἄστρον ἀκτινοβολεῖ, τὸ μὲν
γὰρ τῇ τῆς πίστεως σχέσει, τὸ δὲ τῆς ἀγάπης σπουδῇ,
ἐκπαιδευθέντες ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς διδασκαίς, τοῦ Ῥω-
μαϊκοῦ Θρόνου τὴν αἰδῶ φυλάττετε ^{o)} καὶ αὐτῷ τὰ
πάντα ὑποτάσσετε καὶ πρὸς τὴν ἐκείνου προσάγετε ἐνό-
τητα, πρὸς δὲ ^{oo)} ἄρχηγόν, τοῦτ' ἐστὶ τὸν τῶν ἀπο-
στόλων πρῶτον ὁ κύριος εἶρηκε προστακτικῶς ^{p)} ποι-
μαίνε τὰ πρόβατά μου ^{q)}. Τοῦτον μὲν εἶναι πασῶν
ἀληθῶς τῶν ἐκκλησιῶν κεφαλὴν, καὶ τῶν πατέρων κα-
νόνες καὶ τῶν βασιλικῶν διατάξεων λαμπρότης καὶ ἡ
τῆς ἡμετέρας εὐσεβείας αἰδῶς μαρτυροῦσι. Ἰκανῶς
φαίνεται τοιγαροῦν καὶ ἐν ὑμῖν πεπληρωταί, ὅπερ αἱ
γραφαὶ λέγουσι· δι' ἐμοῦ βασιλεῖς βασιλεύουσι καὶ δυ-
νάσται γράφουσι δικαιοσύνην. Οὐδὲν γὰρ ἐστίν, ὅπερ
τὸ λαμπρότατον φῶς ὑπερασπράπτει, ἢ ἡ δοθὴ πίστις
ἐν βασιλεῖ· οὐδὲν ἐστὶ τὸ οὕτως ^{qa)} δυνάμενον τὴν δύ-
σιν ὑποτάξει, ἥπερ ἀληθῆς θρησκεία σὺν ἀθθεντία
πολλῇ καὶ τῆς ἀληθείας τὰ ἐκότερα ὁρθῶς ἐπισκοπεύ-
σασα καὶ τὸ σκότος ἀποπνέουσα καὶ οὐκ εἰδυῖα ὑποτε-
τάσθαι τῇ προσπαθείᾳ. διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν, ἐνδο-
ξότατε βασιλεῶν, ἰκεσίαις πάντων ἐξιλεωθήσεται τὸ
θεῖον κράτος, ὅπως τὴν ἡμετέραν εὐσεβείαν ἐν ταύτῃ

Christum, Dei Filium et Deum nostrum unum esse ex sancta Trinitate, sua relatione accepit et confirmavit. Nam si dicta quatuor sancta Concilia negligimus vel ea, quae ab eis definita sunt, licentiam damus haereticis ab iis damnatis eorumque dogmatibus, suam pestem denuo in sanctis Dei ecclesiis ostendere. Hoc autem cum nondum factum sit, ne unquam fiat, quia dicta quatuor sancta Concilia suis dogmatibus haereticos eorumque dogmata sustulerunt. Et si quis ab una dictarum sanctorum Synodorum dissentiat, manifestum est, eum probare dogmata ab ea sublata et anathemate damnata. Nemo igitur nos turbet spe vana subnixus, nos contrarium quid dictis quatuor sanctis Conciliis fecisse aut facturos aut ab aliquo fieri concessuros aut tolli illarum sanctorum quatuor Synodorum sanctam memoriam e sanctis Ecclesiae tabulis passuros esse. Nos enim omnes ab illis Synodis sublatis et anathemate damnatos et dogmata damnatorum et eos, qui ea senserunt vel sentiunt, anathemate damnamus. Itaque oret pro nobis et pro nostro imperio beatitudo tua, omnes de intentione nostra et nostro erga fidem minime reprehendendam studio edocens et certiores reddens.

Ioannes Episcopus, Papa Romae.

VIII. In claritate vestrae mansuetudinis laus illa, Christianissime Principum, purissima luce tanquam sidus aliquod irradiat, quod partim fidei amore partim caritatis studio edocti ecclesiasticis disciplinis Romanae sedis reverentiam conservatis et ei cuncta subiicitis et ad eius deducitis unitatem, ad cuius auctorem, hoc est, Apostolorum primum Dominus praecipiens dicit: Pasce oves meas. Hanc esse omnium vere ecclesiarum caput, et patrum regulae et principalium constitutionum splendor et vestrae pietatis reverentia testantur. Satis igitur patet et in vobis impletum est, quod scripturae loquuntur: Per me reges regnant et potentes scribunt iustitiam. Nihil enim est, quod clariore luce praeferat, quam recta fides in principe: nihil est, quod ita possit occasum subicere, quam vera religio, quae cum magna veritatis auctoritate utraque respicit et tenebras respuit et nescit subiacere defectui. Quam ob rem, gloriosissime Principum, precibus omnium exorabitur divina potentia, ut pietatem vestram in hoc ardore fidei, in hac devotione mentis, in hoc integro religionis studio, sine defectu sui in tempora longissima conservet: hoc enim et sanctis credimus ecclesiis expedire. Scriptum enim est: Labia recta regis et cor regis in manu Dei est, et, ubi

h) Ita Cod. Coisl. L. 7. C. I. 1. male φρονοῦν. i) L. 7. C. I. 1. ἡμᾶς. Cod. Coisl. ὑμᾶς. Praeferendum est ἡμᾶς. k) L. 7. C. I. 1. εἰρημένων. l) οἴας Cod. Coisl. deest in L. 7. C. I. 1. m) Ita Fabr. Cod. Coisl. Ἰωάννου ἐπισκόπου πόλεως Ῥώμης. n) Ita Cod. Coisl. recte, quum L. 8. C. I. 1. habeat: Christianissime Principum. Fabr. Χριστιανικώτατος, ita ut pertineat ad ἔπαινος. o) Cod. Coisl. διαφυλάττετε. oo) Ita Coisl. Legendum videtur οὐ. p) Ita Cod. Coisl. Fabr. προστακτικῶς. L. 8. C. I. 1. praeceptum est. q) Hactenus Fabrotus. Quae sequuntur, sunt e Cod. Coisl. qq) Hic haud dubie deest μή. Nam et L. 8. C. I. 1. habet: quod ita nequeat occasui subicere.

τῇ ἐκκαύσει τῆς πίστεως, ἐν ταύτῃ τῇ ἀφοσιώσει τῆς διανοίας, ἐν ταύτῃ τῇ ολοκλήρῃ σπουδῇ τῆς εὐσεβείας, ἀδιαλείπτως εἰς χρόνους μακροτάτους διαφυλάττει. τοῦτο γὰρ καὶ ταῖς ἁγίαις πιστεύουσιν ἐκκλησίαις συμφέρειν. γέγραπται γάρ^{ggg}· χεῖρ ἐνθάδε βασιλέως καὶ καρδία βασιλέως ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ ἐνθα βουλήθη, κλίνει αὐτήν. Τοῦτο ἐστίν, ὅπερ τὸ ὑμέτερον κράτος βεβαίον, τοῦτο, ὅπερ ἡ ὑμέτερα βασιλεία^r φυλάττει. Καὶ γὰρ ἡ εἰρήνη τῆς ἐκκλησίας καὶ ἡ εὐσεβὴς ἐνωσις τὸ κράτος σου ἀνυψοῖ καὶ ἐν ἀκροτάτῃ γαληρότητι διατηρεῖ. οὐδὲ γὰρ βραχεῖα αὐτῇ ἀντάμειψις παρὰ τοῦ Θεοῦ κράτους ἀπονέμεται, διὸ οὐδὲ τισι ῥυτίσιν ἡ ἐκκλησία διηρημένη καθορᾶται ἀλλ' ἐπὶ τισιν ἐγκεκεντρισμένοις νόμοις^{rr} ποικίλλεται. γέγραπται γάρ^{rrr}, ὅτι, ἡνίκα βασιλεὺς δίκαιος καθίστηται ἐπὶ θρόνον, οὐκ ἐναντιωθήσεται αὐτῷ οὐδὲν πονηρόν· ὅθεν τῆς ὑμετέρας γαληρότητος τὰς κεφαλαίας διὰ Χριστοῦ καὶ Δημητρίου, τῶν ἁγιωτάτων ἀνδρῶν, ἀδελφῶν καὶ συνεπισκόπων μου τῇ ἐνωθύνῃ αἰδοῖ ἐπεδεξιόμεθα, δι' ὧν καὶ ἐν τῇ ἀναφορᾷ ἐγεύρομεν, ὅτι τοῖς πιστοῖς δῆμοις προτεθείκατε διάταξιν τῷ ἔρωτι τῆς πίστεως ἀποσοβοῦσαν τὴν τῶν αἰρετικῶν φιλονεικίαν κατὰ τὴν ἀποστολικὴν διδασκαλίαν, τῶν ἀδελφῶν καὶ συνεπισκόπων ἡμῶν συναινόντων τῇ συμφωνίᾳ. ὅπερ τῇ ἀποστολικῇ διδασκαλίᾳ ἤρρεσε, τῇ ὑμετέρᾳ ἀνθεντίας ἐπικυροῦμεν.

Ἀπονέμοντες τιμὴν τῷ ἀποστολικῷ θρόνῳ καὶ τῇ ὑμετέρᾳ ἁγιοσύνῃ, ὅπερ αἱ ἡμῖν εἰς ἔφεσιν ἦν καὶ ἐστὶ, καθὼς δὲ πατέρα, τιμῶντες τὴν ὑμέτεραν^s μακαριότητα, πάντα τὰ εἰς τὴν τῶν ἐκκλησιῶν σύστασιν ἀνήκοντα σπεύδομεν εἰς γνώσιν ἀναφέρειν τῆς ὑμετέρας^t ἁγιοσύνης· ὅτι αἱ μεγάλα ἡμῖν ἦν σπουδή, τὴν ἐνόητα τοῦ ὑμετέρου ἀποστολικοῦ θρόνου καὶ τὴν σύστασιν τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ ἐκκλησιῶν διαφυλάττεσθαι, ὥς τοιοῦτον τόπον κατέχει καὶ ἀσάλευτος διαμένει, τὴν μηδὲν εἰςδύνειν κατὰ τῆς εὐσεβείας. καὶ διὰ τοῦτο πάντας τοὺς ἱερεῖς ἐκ^u τοῦ ἀνατολικοῦ κλίματος ὑποταγῆναι καὶ ἐνωθῆναι τῷ θρόνῳ τῆς ὑμετέρας ἁγιοσύνης ἐσπεύσαμεν. καὶ ἐν τῷ παρόντι τοῖνυν τοὺς ταῦτα ἀνακινήσαντας, εἰ καὶ φανερά καὶ ἀναμφίβολά εἰσι, καὶ κατὰ τὴν ἀποστολικὴν τοῦ ὑμετέρου θρόνου διδασχὴν παρὰ πάνσιν αἱ τοῖς ἱερεῦσι βεβαίως πεφυλάκται καὶ κεκῆρυκται, ἀναγκαῖον ὧθήμεν, ἵνα εἰς γνώσιν τῆς ὑμετέρας ἁγιοσύνης ἀνέλθωσιν. οὐδὲ γὰρ ἀνεχόμεθα, τὸ ὅτι οὖν πρὸς τὴν τῶν ἐκκλησιῶν σύστασιν ἀνήκον, εἰ καὶ φανερόν καὶ ἀναμφισβήτητον τὸ κινούμενον, ἵνα μὴ καὶ ἡ ὑμέτερα γνώσις ἁγιοσύνης, ἐπειδὴ κεφαλὴ ἐστὶ πάντων τῶν ἁγίων ἐκκλησιῶν, κατὰ πάντα γὰρ, ὡς εἴρηται, σπεύδομεν τιμὴν καὶ ἀνθεντίαν ἀναυξήσαι τῷ ὑμετέρῳ θρόνῳ. Φανερόν τοῖνυν ποιοῦμεν τῇ ὑμετέρᾳ ἁγιοσύνῃ, ὅτι περὶ ὅλγοι τινὲς ἄπιστοι καὶ ἀλλότριοι τῆς ἁγίας τοῦ Θεοῦ καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας ἀντιλέγειν ἰουδαϊκῶς^v ἐτόλμησαν κατ' ἐκείνων, ἅτινα παρὰ πάνσι τοῖς ἱερεῦσι κατὰ τὴν ὑμετέραν διδασχὴν ὁρθῶς κεκατάτηται καὶ δοξάζονται καὶ κηρύττονται, ἀπαρνούμενοι τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν μονογενῆ υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ Θεὸν ἡμῶν, σαρκωθέντα ἐξ ἁγίου πνεύματος καὶ τῆς ἁγίας ἐνδόξου ἀειπαρθένου καὶ Θεοτόκου Μαρίας, ἐνανθρωπήσαντα καὶ σταυρωθέντα, ἵνα εἴναι τῆς ἁγίας καὶ ὁμοουσίου τριῖδος, συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον τῷ πατρὶ καὶ πνεύματι ἁγίῳ, ὁμοούσιον τῷ πατρὶ κατὰ

voluerit, inclinat illud. Hoc est, quod vestrum imperium firmat, hoc, quod vestra regna conservat. Nam pax ecclesiae et religiosa unitas potentiam tuam augeat et in summa tranquillitate conservat. Neque enim parva ei vicissitudo a divina potentia tribuitur; quapropter neque rugis quibusdam ecclesia divisa cernitur, neque legibus quibusdam perforatis variatur. Scriptum enim est: cum rex iustus sederit supra sedem, non adversabitur ei quicquam malignum. Unde serenitatis vestrae apices per Hypatium et Demetrium, sanctissimos viros, fratres et coepiscopos meos consulta reverentia suscepimus, quorum etiam relatione comperimus, vos fidelibus populis proposuisse edictum amore fidei, submovens haereticorum contentionem secundum Apostolicam doctrinam, fratrum et coepiscoporum meorum interveniente consensu. Quod Apostolicae doctrinae placuit, nostra auctoritate firmamus.

Reddentes honorem Apostolicae sedi et vestrae sanctitati, quod semper nobis in voto fuit et est, et ut deceat patrem, honorantes vestram beatitudinem, omnia, quae ad Ecclesiarum statum pertinent, festinamus ad notitiam deferre vestrae sanctitatis: quoniam semper magnum nobis fuit studium, unitatem vestrae Apostolicae sedis et statum sanctarum Dei Ecclesiarum custodire, qui talem locum obtinet et immotus permanet, ita ut nihil contra religionem introeat. Ideoque omnes sacerdotis Orientalis tractus subiici et uniri vestrae sanctitatis sedi properavimus. In praesenti ergo eos, qui haec commoverint, quamvis manifesta et indubitata sint et secundum Apostolicam vestrae sedis doctrinam ab omnibus semper sacerdotibus firma custodita et praedicata, necessarium duximus, ad notitiam vestrae sanctitatis pervenire. Neque enim patimur quicquam, quod ad Ecclesiarum statum pertinet, quamvis manifestum et indubitatum sit, quod movetur, ut non etiam vestra cognoscat sanctitas, quia caput est omnium sanctarum Ecclesiarum. Per omnia enim, ut dictum est, properamus honorem et auctoritatem crescere vestrae sedis. Manifestum igitur facimus vestrae sanctitati, paucos quosdam infideles et alienos a sancta Dei Catholica et Apostolica Ecclesia contradicere Iudaice ausos esse adversus ea, quae ab omnibus sacerdotibus secundum vestram doctrinam recte tenentur et probantur et praedicantur, denegantes Dominum nostrum, Iesum Christum, unigenitum Filium Dei et Deum nostrum, incarnatum de sancto Spiritu et sancta gloriosa semper virgine et Dei genitrice Maria, hominem factum et in crucem sublatum, unum esse sanctae et consubstantialis Trinitatis, unum cum Patre et Spiritu sancto adorandum et venerandum, eiusdem naturae cum Patre secundum divinitatem et eiusdem naturae nobiscum eundem secundum humanitatem, passibilem carne, eundem impassibilem

ggg) Proverb. XXI. 1. ex quibus VIII. 15. etiam prior locus esse est, ut legas τὴν ὑμετέραν βασιλείαν. rr) νόμοις Cod. Coisl. Quod eo magis mirum est, quum textus latinus habeat: nullis insertis maculis variatur. rrr) Proverb. XX. 8. s) Cod. Coisl. ὑμετέραν. Sed L. 8. C. I. I. vestram. t) Rursus idem Cod. ἡμετέρας. u) Cod. Coisl. εἰς. v) In Cod. Coisl. est parva lacuna.

δι' ἐμοῦ βασιλεὺς κ. τ. λ. haustus est. r) Ita Cod. Coisl. Sed necesse est, ut legas τὴν ὑμετέραν βασιλείαν. rr) νόμοις Cod. Coisl. Quod eo magis mirum est, quum textus latinus habeat: nullis insertis maculis variatur. rrr) Proverb. XX. 8. s) Cod. Coisl. ὑμετέραν. Sed L. 8. C. I. I. vestram. t) Rursus idem Cod. ἡμετέρας. u) Cod. Coisl. εἰς. v) In Cod. Coisl. est parva lacuna.

τὴν θεότητα καὶ ὁμοούσιον ἡμῶν τὸν αὐτὸν κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα, παθητὸν σαρκί, τὸν αὐτὸν ἀπαθῆ τῇ θεότητι. παρισιόμενοι γὰρ τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν μονογενῆ υἱὸν τοῦ θεοῦ καὶ θεὸν ἡμῶν ὁμολογεῖν, ἕνα εἶναι τῆς ἁγίας καὶ ὁμοουσίου τριάδος, δοκοῦσι τοῦ Νεστορίου τῇ κακῇ ἑξακολουθοῦντες διδασκαλίᾳ, κατὰ χάριν λέγοντες αὐτὸν θεὸν καὶ ἄλλον τὸν θεὸν λόγον^{ω)} καὶ ἄλλον τὸν Χριστόν. Πάντες δὲ οἱ ἱερεῖς τῆς ἁγίας καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας καὶ οἱ ἐλλαβεῖσται ἀρχιμανδρίται τῶν ἱερῶν μοναστηρίων ἀκολουθοῦντες τῇ ἐμετέρᾳ ἀγιοσύνῃ καὶ φυλάττοντες τὸν ὅρον καὶ τὴν ἔνωσιν τῶν ἁγίων τοῦ θεοῦ ἐκκλησιῶν, ἣν ἔχουσι πρὸς τὸν ἀποστολικὸν τῆς ἐμετέρας ἀγιοσύνης θρόνον, οὐδὲν παντελῶς ἐναλλάττοντες τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὁρου, ὅστις τοῦτον τὸν τόπον κατεῖχε καὶ κατέχει, μὴ συναινεῖσι ὁμολογεῖν, δοξάζουσι, κηρύττοντες, τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν μονογενῆ υἱὸν καὶ λόγον τοῦ θεοῦ καὶ θεὸν ἡμῶν πρὸ αἰώνων καὶ ἀρχόντως ἐκ τοῦ πατρὸς γεννηθέντα, ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν, καὶ σαρκωθέντα ἐκ πνεύματος ἁγίου καὶ τῆς ἁγίας καὶ ἐνδόξου παρθένου καὶ θεοτόκου Μαρίας γεννηθέντα, καὶ ἐνανθρωπήσαντα καὶ σταυρωθέντα, ἕνα εἶναι τῆς ἁγίας καὶ ὁμοουσίου τριάδος, συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον τῷ πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύματι. οὔτε γὰρ ἄλλον θεὸν ἄλληθινον^{ς)} καὶ ἄλλον Χριστὸν γινώσκουμεν, ἀλλ' ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ὁμοούσιον τῷ πατρὶ κατὰ τὴν θεότητα καὶ ὁμοούσιον ἡμῶν τὸν αὐτὸν κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα, παθητὸν σαρκί, τὸν αὐτὸν ἀπαθῆ τῇ θεότητι. ὥς γὰρ ἔστιν ἐν τῇ θεότητι τέλειος, οὕτως καὶ ἐν τῇ ἀνθρωπότητι τέλειος ἔστι. μίαν γὰρ τὴν κατ' ἐπόστασιν ἔνωσιν ἀποδεχόμεθα καὶ ὁμολογοῦμεν, ὅπερ λέγουσιν Ἕλληνες κατ' ἐπόστασιν ἔνωσιν· καὶ ὅτι μονογενὴς υἱὸς καὶ λόγος τοῦ θεοῦ πρὸ αἰώνων καὶ ἀρχόντως ἐκ τοῦ πατρὸς γεννηθεὶς, ὁ αὐτὸς καὶ ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις κατελθὼν ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθεὶς ἐξ ἁγίου πνεύματος καὶ τῆς ἁγίας καὶ ἐνδόξου παρθένου καὶ θεοτόκου Μαρίας, ἄνθρωπος γενόμενος ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς κυρίως καὶ ἀληθῶς θεὸς ἔστι· διὰ τοῦτο καὶ τὴν ἁγίαν καὶ ἐνδόξον παρθένον Μαρῖαν κυρίως καὶ ἀληθῶς θεοῦ μητέρα λέγομεν, οὐχ ὅτι ὁ θεὸς λόγος τὴν ὁχλὴν ἐξ αὐτῆς εἰληφεν, ἀλλ' ὅτι καὶ ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις κατήλθεν ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ ἐξ αὐτῆς ἐσαρκώθη καὶ ἄνθρωπος ἐγεννήθη· ὃν ὁμολογοῦμεν καὶ πιστεύομεν, καθὼς εἰρηται, ὁμοούσιον εἶναι τῷ πατρὶ κατὰ τὴν θεότητα καὶ ὁμοούσιον ἡμῶν τὸν αὐτὸν κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα, τὰ αὐτοῦ θαύματα καὶ τὰ πάθη, ὡπερ ἐκνοσίως σαρκὶ ὑπέστη, γνώσκοντες. Ἀποδεχόμεθα δὲ τὰς ἁγίας τέσσαρας συνόδους, τοῦτ' ἔστι, τῶν τη'. ἁγίων πατέρων τῶν ἐν Νιζαίᾳ συναθροισθέντων, καὶ τῶν ρν'. ἁγίων πατέρων τῶν ἐν ταύτῃ τῇ βασιλίδι πόλει συνελθόντων, καὶ τῶν ἁγίων πατέρων τῶν ἐν Ἐφέσῳ τὸ πρότερον συναθροισθέντων, καὶ τῶν ἁγίων πατέρων τῶν ἐν Χαλκηδόνι συνελθόντων, καθὼς ὁ ἐμετέρος ἀποστολικὸς θρόνος διδάσκει καὶ κηρύττει. πάντες τοίνυν οἱ ἱερεῖς ἀκολουθοῦντες τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ ἀποστολικοῦ ἡμῶν θρόνου οὕτως πιστεύουσι καὶ ὁμολογοῦσι καὶ κηρύττουσιν. "Ὅθεν ἐσπεύσαμεν ταῦτα πρὸς γνῶσιν ἀναφέρειν τῆς ἐμετέρας^{ς)} ἀγιοσύνης διὰ Ὑπατίου καὶ Δημητρίου, τῶν μακαριωτάτων ἐπισκόπων, ἵνα μηδὲ τὴν ἐμετέραν ἁγιότητα διαλάθοι τὰ παρὰ τισι μοναχοῖς κακῶς καὶ ἰου-

deitate. Recusantes enim Dominum nostrum, Iesum Christum, unigenitum Filium Dei et Deum nostrum fateri, unum esse sanctae et consubstantialis Trinitatis, videntur Nestorii malam sequi doctrinam, secundum gratiam dicentes cum Deum, et alium Deum verbum et alium Christum. Omnes vero sacerdotes sanctae Catholicae et Apostolicae Ecclesiae et prudentissimi Archimandritae sanctorum monasteriorum, sequentes sanctitatem vestram et custodientes statum et unitatem sanctarum Dei ecclesiarum, quam habent cum Apostolica vestrae sanctitatis sede, nihil penitus immutantes de ecclesiastico statu, qui hunc locum obtinuit et obtinet, uno consensu confitentur, glorificant, praedicantes, Dominum nostrum Iesum Christum, unigenitum Filium et Verbum Dei et Deum nostrum, ante secula et sine tempore de Patre natum, in ultimis diebus descendisse de coelis, et incarnatum de Spiritu sancto et sancta atque gloriosa virgine et Dei genitrice Maria natum et hominem factum et in crucem sublatum unum esse sanctae et consubstantialis Trinitatis, una cum Patre et Spiritu sancto adorandum et venerandum. Nec enim alium Deum verum et alium Christum cognoscimus, sed unum et eundem eiusdem naturae cum Patre secundum divinitatem et eiusdem naturae nobiscum eundem secundum humanitatem, passibilem carne, eundem ipsum impassibilem deitate. Ut enim est in divinate perfectus, ita etiam in humanitate perfectus est. Unam enim secundum substantiam unitatem suscipimus et confitemur, quam dicunt Graeci κατ' ἐπόστασιν ἔνωσιν. Et quoniam unigenitus Filius et Verbum Dei ante secula et sine tempore de Patre natus, idem ipse et in ultimis diebus descendit de coelis et incarnatus de Spiritu sancto et de sancta et gloriosa virgine et Dei genitrice Maria, homo factus Dominus noster Iesus Christus proprie ac vere Deus est: ideo et sanctam et gloriosam virginem Mariam proprie et vere Dei matrem dicimus, non quod Deus Verbum principium ex ipsa sumserit, sed quia in ultimis diebus descendit de coelis et ex ipsa incarnatus et homo natus est: quem confitemur et credimus, sicut dictum est, eiusdem naturae esse cum Patre secundum divinitatem et eiusdem naturae nobiscum eundem ipsum secundum humanitatem, eiusdem miracula et cruciatus, quos sponte carne sustinuit, agnoscentes. Accipimus autem sancta quatuor Concilia, hoc est, CCCXVIII sanctorum patrum Nicaeae congregatorum et CL sanctorum patrum, qui in hac regia urbe convenerunt, et sanctorum patrum, qui Ephesi primo congregati sunt, et sanctorum patrum, qui Chalcedone convenerunt, sicut vestra Apostolica sedes docet et praedicat. Omnes ergo sacerdotes sequentes doctrinam Apostolicae vestrae sedis ita credunt et confitentur et praedicant. Unde properavimus haec ad notitiam deferre vestrae sanctitatis per Hypatium et Demetrium, beatissimos Episcopos, ut nec vestram sanctitatem lateant, quae a quibusdam monachis male et Iudaice secundum Nestorii perfidiam denegata sunt. Petimus ergo a vestro paterno amore, ut vestris ad nos missis literis et ad sanctissimum Episcopum huius splendidae urbis et Patriarcham, fratrem vestrum, quoniam et ipse de iisdem scripsit ad vestram sanctitatem, festinans, in omnibus sequi Apostolicam sedem

ω) Cod. Coisl. ὃν τὸν λόγον, quod manifesto corruptum. Deum verum, non Deum verbum. Sed legi debet θεὸν λόγον.

ς) Ita Cod. Coisl. quasi in L. 8. §. 2. C. I. I. scriptum sit. γ) Cod. Coisl. ἡμετέρας, quod falsum est.